

॥ ஸ்ரீ ॥

॥ ஸ்ரீதேவ நாமாஜை ஹோஷிகாய நம: ॥

॥ வவநக்யதுவிஸய: ॥

(வசநக்ருத்ய விமர்சம்.)

ஆர்த்விக்கயாதரும் ஸ்ரீபரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகருமான
(ஹோழியாலம்) ஸ்ரீமத்ரங்கராமாநுஜமஹாதேசிகன் திருவடியும்
தர்க்கார்ணவரும் சிரோமணியுமான

உத்தமர், வீரராகவாசார் ஸ்வாமியால்

அருளிச்செய்யப்பட்டது.

Handwritten signature

ஸ்ரீரங்கம்

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையாரால்

கும்கோணம் ஸ்ரீகோமளம்பா அச்சக்கூடத்தில்

அச்சிட்டு

பாகரம் செய்யப்பட்டது.

185

வைகாசி விசாகம்.

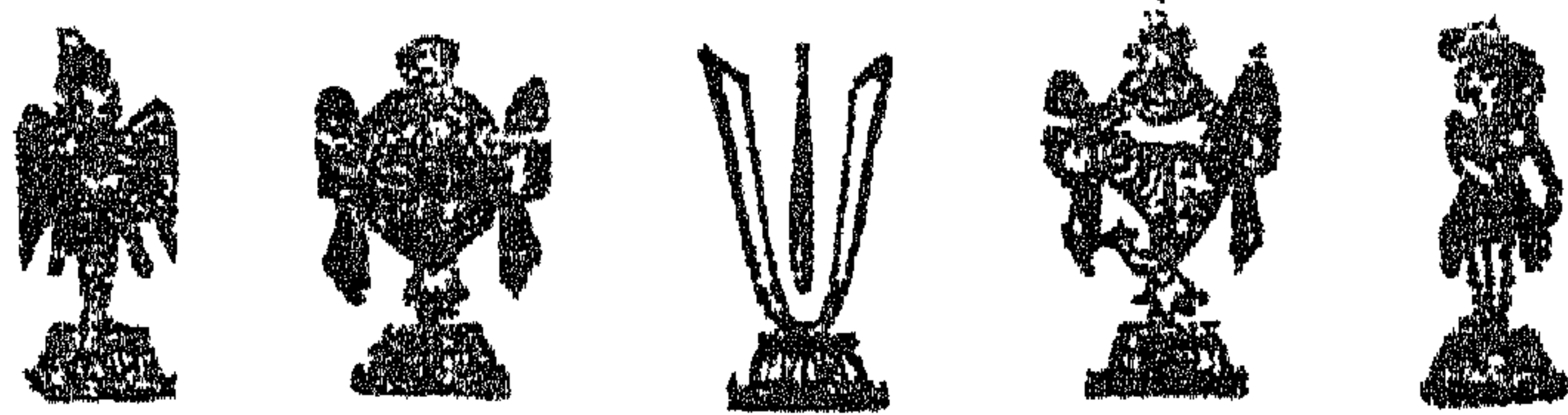
[விலை]

1936

[2 அணை.]

010789

ஸ்ரீஃ ॥

ஸ்ரீதெ நிரமோஜைஹாஜெஸரிகாய நஃ ॥

॥ வ வ ந க்ய து வி ஜ்யஃ ॥

வ ச ந க்ரு த்ய வி ம ர் ச ம்.

சிவ்யஜிதிநிந்ரஹஷுநெணஹாஷநெணரஹவ
 ஜிவ்யஜிஷெணஃ । சூஹிதாவியஜமஜிதம் ஹஜெ தநஹஃ
 கிஜிவி ஜெஸரிகாஹியஸு ॥

ஸ்ரீஜிவ்யஹஸ்யுத்யஸாரத்தில் அயாயிகாரத்திலே—
 “அரணாவிகி நிரெஸுஃ வதீவெஸரிஷ்யுவாயகஃ ।”
 ஐதி ஜெநெரிஜிம் ஜெஹாஹம் ஸ்ரீஜிவ்யவிஸாயதஃ ॥
 ஸஹஸாரஸதஃ ஜூவம் வெஸரிஷ்யும் ஜூஜிஜூதஸு ।
 விஸெஷ்ய அரணஜிக்ஷம் நஹி வாயிதாஜிஹயுகி ॥
 அரணாநிகி வசதவ்யூரிகி யவ்ய ஜூவஜிதஸு ।
 ஜூ நஜெஜூரவஹாஸ்யும் தக்ஷ வதிஜூயாந்யுதொஹயாகி ।
 ந ஸஜூஜி ஸவதீகெ ஸஜிதீயொகிஸாஹஸஸு ।

தயாஜெத்யுவராஜ்யஸ்யு ஜஸரிஹதம் ஜூஹாஸாஹஸஸு ॥”
 என்று நாலு காரிகைகளாலே ஹகஜெஸரிகளில் சிலநடைய
 கூவிஜூயத்தை ஸ்ரீஜெஸரிகன் நிரவித்தருளிஞர்.

இதில் ஆகேஷபம்.

அரஜிஹஸ்யுத்யத்தில் நயிஞாரச்சான்பிள்ளையின்
 உக்திக்கு இது தூஷணமென்பது வாக்யஸெலியாலே
 ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

“இப்பதத்தில் த்விவசனம் ‘ஸத்விதீயம் இவ்யுபாயம்’
 என்கிற ஸாஹஸவசனத்தைத் தள்ளுகிறது. அவனும் அவ
 ளும் கூடி உபாயமென்னில் சரணங்களிரண்டென்னவொண்

ஹது. நாலென்னவேணும்..... ஆகையால் அவருக்குப் புருஷாகாரபாவமும் அவனுக்கு உபாயபாவமும் வ்யவஸ்திதமாயேயிருக்கும்”

என்று அவ்விடத்திலிருக்கும் வாக்யம். இங்கே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் ஸ்ரீஹாராயண உரணாநு என்றிருக்கவேண்டுமென்று ஆச்சான்பிள்ளை ஆபாதனம் செய்ததாக நினைத்து தேசிகன் தூஷித்திருக்கிறார். அவருக்கு அப்படி ஆபாதனம் கூலிதமன்று. இதை நிரூபிக்கிறோம்—

“உரணாநு - திருவடிகளை, இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது”

என்று பிள்ளை லோகாசார்யரின் ஸ்ரீஸூக்தி.

“இதில் ‘உபாயபூர்த்தியையும்’ என்கிற பதத்திற்கு ‘சிவவநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுமா ஸஹியாயாமையாலே வஹாயானாநிரவெக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறதென்கை”

என்று மணவாளமா முனிகளின் வ்யாக்யானம்.

இதன் அபிப்பிராயமாவது— யொகத்தில் வணகவவநமானது வணகக்வத்தைப் போல் ஜாதெயுகவவநாநிவபூஹபூகாரங்களாலே வஹுக்வத்தையும் சொல்லும். வஹுவவநமும் வஹுக்வத்தைப்போல் வாஸாயிகரணந்யாயத்தாலும் வஹுக்வத்தையும், சூதநி வஹுவவநம் இவை முதலிய வழிகளாலும் வணகக்வத்தையும் சொல்லும். சிவவநம் இப்படியன்று. அது எப்போதும் எவ்விதத்திலும் இரண்டு வஸ்துக்களையே வெயாிக்கிறது என்று ஸாஸூஸாரணி. ஆகவே இங்கு உரணாநு என்கிற த்விவசனம் பிராட்டிக்கு உபாயத்தைத் தள்ளுகிறது— என்று.

இதுவே ஆச்சான் பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கும் பாவம். அவர் ‘நாலென்னவேணும்’ன்னது ‘ஸ்ரீஹாராயண உரணாநு’ என்றிப்படியிருக்கவேணும் என்கிற அபிப்பிராயத்தாலேயன்று; ஸ்ரீஹாராயண உரணாநு என்றிருக்கவேண்டும் என்பது அவர்

அபிப்ராயம். ஸ்ரீஹாராயணவரணடி என்று வனகவவநமா வது இருந்தால் ஜாதெயுகவவநவ்யுகியையாலே நாலு சரணங்களைக் கொள்ளலாம் என்று சிலர் சொல்லுவர். ஸ்ரீஹாராயணவரணாது என்று சுவாடிநத்தில் ஒருவருக்கும் அபிப்ராயமில்லை. ஆக தேசிகள் தூஷிக்கத்து சரியன்று— என்று.

இந்த ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம்.

முதலில் மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானத்திற்கு பாவவர்ணனத்தில் 'வனகவவநம் ஜாதெயுகவவநவ்யுகியையாலே வஹுகூத்தைச் சொல்லு'மென்றது சரியன்று. ஜாதெயுகவவநவ்யுகியை வனகவவநம் வனககூத்தைச் சொல்லுகிறதென்றே 'ஸாஸ்திரகாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'ஸ்வவனொ வீஹி:' என்கிறவிடத்தில் வனககூம் வீஹிகூஜாதியில் கூறியுள்ளது. பரம்பராஸம்பந்தத்தினாலே வீஹிபூவ்யுத்திலேயாவது கூறியுள்ளதாம் என்று வ்யுத்பத்திவாதம். சிலவிடங்களில் ஜாதிவாஹியான பதத்திற்கு வஹுவவநமும் வ்யுபொயிப்பதுண்டு. அவ்விடத்திலும் வனககூம் கூடியும் என்று தார்க்கிகள் சொன்னார்கள். அப்படியிருக்க ஜாதெயுகவவநவ்யுகியிலே வஹுகூம் கூடியுமாவது எங்ஙனே? பாணியும் ஜாதியைச் சொல்லும் பதம் வனகவவநானாமாயிருப்பதுபோல் வஹுவவநானாமாயிருக்கலாம். அப்போதும் வனககூமே கூடியும் என்று ஸூத்ரத்தில் சொன்னார். ஹோலாஷ்யகாரரும் வஹுவவநாமாயிருந்தால் ஜாதிவாஹியாகவேண்டாம், வ்யுகிவரமாகவேயிருக்கலாமென்ற மாத்திரம் சொன்னார். ஜாதெயுகவவநவ்யுகியிலே வனககூம் கூடியுமென்பதை ஒப்புக்கொண்டார். ஆக வனகவவநம் இங்கே வஹுகூவ்யுகமன்று. வஹுவ்யுகி முஹணத்திற்கு வனகவவநம் வ்யுகிவரமாகமாயிருந்தாலும் அதை ஜாதெயுகவவநவ்யுகியைக்கொண்டு சுவாயகமாக்கி அநேக வ்யுகிகளை நாம் முஹித்துக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையால் வனகவவநவ்யுகிவரமாகவே ஜாதெயுகவவநவ்யுகியைக்கொண்டு

சூழ்ஹணம் ஹவதி என்று எழுதியிருக்கவேண்டும். ஜா
தெயுசுவநவஸுத்திலே ஜாதிமாத்திரம் அர்த்தம் என்று
சிலர். வ்யக்தியும் அர்த்தமென்று சிலர். ஸவ்யுயா வஹு
கூம் சுயமுமில்லை; வொயத்திலும் விஷயமாவதில்லை.

பிறகு வஹுவநத்திற்கு வாஸாயிகரணந்யாயத்
தாலே ஹககூம் சுயமும் என்று சொன்னதைக் கொஞ்சம்
விஸிடிப்போம். இந்த வாஸாயிகரணந்யாயம் வஹுவ
நத்திற்கு ஹககூம் சுயமும் சொல்லுமிடத்தில்தான்
வரும் என்று ஆக்ஷேபகர் நினைத்திருக்கிறார். இது ஒரு
ஜீலாஹாந்யாயம். 'முஹை க்ஷந்யாயுகூநா' என்று ஸூத்
ருவணம். ஹகவநாஹாஜிஸுஹங்களிலும் இந்த ந்யாயம்
புரவதிக்கும். "ஹகவநவஸு பூஜாஹாஹாராநவஸுத
வத்யுநககூவாஹாஹுயுயொமவிஷயெவி வாஸாயிகரண
ந்யாயெந பூவத்யுத்யுமதெஃ" என்று ஹாபூஜீவிகை. ஏதே
னும் சுயுயாநமானவிடத்தில் எவ்வித சுந்யாயுகூநத்தி
லும் இந்த ந்யாயத்தைச் சொல்லுவதுண்டு. சூவஜெவீய
ந்யாயபூகாஸத்தில்கூட முதலில் இந்த ந்யாயத்தை உபயோ
கித்திருப்பதைக் காண்க. அதன் வ்யாக்யானமாக நாம் செய்
திருக்கும் ஜீலாஹாஹுயாஹாஹாத்திலும் அதன் விவரணத்
தைக் காணலாம். ஆக வாஸாயிகரணந்யாயத்தை வஹுவ
நத்திற்கு மாத்திரமாக விஸுவதித்துச் சொல்லவேண்
டியதில்லை.

சிவநத்திற்கு எங்கேயும் வேறு ஸங்கியை அர்த்த
மில்லையென்பதும் ஸரியல்ல. 'சிஷ்யுஹுநவஸுஹி' என்
கிற நகூத்ருவாஹான வடித்தில் வஹுவநத்திற்கு பதி
லாக சிவநமே ஸவ்யுயா வருமென்று பாணிநிஸூஹித்ரும்.
'ஹுயுஹிணபூஜாஹாஹுயாஹுயு' என்கிறவிடத்தில்
பூகிவலிகம் ஆறு யாகங்களைச் சொல்வதாலே சிவநத்
திற்கு வஹுகூம் சுயமும் என்று வளணபூஜாஹுயிகரணத்
தில் ஹாபூஜீவிகையில் நிணபூயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஸநா

ஜீநாம் அக்ஷரவிஷய ஜாதிக் பிராயண' என்று வாடிநவசூ
 துத்தில் வஹுமு ஹணம் வேண்டுமிடத்திலும் அிவவந
 பூயொமம் சொல்லப்பட்டது.

“ரவிகாஷாயெந ஸெதுநா

ஸகராமம் ஜெநா஽஽ஹிதொஷணா |

ஸிஸிரெ நிஸி மு஽தாம் வ஽ரா

உரணள யது ஂநொதி நொ ஹிஸ்டு ||”

என்று வஹுமு ஹணவஸூத்தில் உரணள என்று உரண
 ஸஸூத்திற்கே அிவவநம் நெஷய்யத்தில் பூயொமிக்கப்
 பட்டது. ஆக வாகவவந வஹுவவநங்களைக் காட்டிலும்
 அிவவநத்திற்கு ஒரு விசேஷமிருப்பதாகச் சொன்னதும்
 அதிலும் உரணள என்கிற இடத்தில் சொன்னதும் பூரோணி
 கும் அன்று. இப்படி வவஸூஸூவிருஷங்களை அடுக்காகச்
 சொல்லி, ‘஁தெஷார் ஸாஸூவரணி’ என்று எழுதினது
 கஸஹதம். இப்படி கஸவ஽ஷமான கஸபுத்தை ‘கஸுஷி
 ஹிதிதஸு’ என்று மணவாளமாமுனிகளின் அபிப்ராயமாகச்
 சொன்னதும் அவருக்கு நிகஷபாவஹமாகையாலே கஸு
 விதம்.

இனி ஆச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திற்கு வால்தவார்த்
 தத்தை உணர்த்தி ஸூதேசிகன் அருளிச்செய்த ஂஷணம்
 வஹுதமென்று நிரூபிக்கிறோம். முதலில் ஆச்சான்பிள்ளை ‘இப்
 பதத்தில் அிவவநம் வ஽஽஽யமுபாயமென்கிற வஹவவவநத்
 தைத் தள்ளுகிறது’ என்று சொன்னார். இவ்விடத்தில் இப்
 பதமென்பதாலே ஸூ஽ஹாராயணஉரணள என்கிற பதத்தை
 மு஽ஹித்திருக்கிறார் என்பதற்கு ஸந்தேஹமேயில்லை. இங்கே
 அிவவநம் ஸூக்கு உபாயகவ்யவஹுஷகமென்று சொல்லு
 கிறார் என்பதும் நிவிஸூவா஽ம். இனி எப்படி இந்த அிவவ
 நம் பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறதென்பதை
 விசாரிக்கவேணும்.

இங்கே அிவவநம் ஸூ஽ஹாராயணஉரண என்கிற
 வஹுத்தின்மேல் வந்திருக்கிறது. ஸூஷ஽ய஽ம் ஽ாராயண

வடியுத்திற்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது. ஆக உரண வடிவம் நாராயணஉரணத்தைச் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேல் சிவவநம். அது எதற்கு சிவத்தைச் சொல்லும்? நாராயணஉரணங்களுக்குத்தானே. அப்போது சிவவநம் எதைத் தள்ளும்? நாராயணஉரணங்களில் இரண்டு இங்கே உபாயமாகவேணும். ஒரு நாராயணஉரணமுபாயமன்று. அப்படியே வெகு நாராயணஉரணங்களுமுபாயமல்லவென்றிவ்வளவுதானே வவநத்தாலே வித்திக்கும். முன் ஆகே பகர் வனகவவநவஹுவவநங்களால் ஸங்கியையில் வ்யவஸையில்லை. சிவவநம் இரண்டைத்தான் சொல்லும் என்று சொன்னாரே. அது பூக்யத்திற்கு எப்படி ஸாதகம்? ஸாதகமாயிராவிட்டால் அந்த நிருபணம் அஸங்கதமாகாதா? ஸ்ரீஹாராயணஉரணம், ஸ்ரீஹாராயணஉரணம் என்றிப்படியிருந்தால் எவ்வளவு ஸங்கியை வேண்டுமானாலும் க்ரஹிக்கலாம். இப்போது முடியாதென்பதுதானே இவருக்கு விவக்ஷிதம். அப்படி வனகவவநமாவது வஹுவவநமாவது இருந்தால் பிராட்டியின் திருவடியை க்ரஹிக்கமுடியுமா? அந்தப்ராதிபதிகத்தின்மேல் வசனம் வந்திருக்கிறதோ, அந்தப்ராதிபதிகத்தின் அர்த்தத்திலுள்ள ஸங்கியைத்தானே வசனம் சொல்லும். நாராயணசரணங்கள் எத்தனை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் அப்போது. சிவவநமிருப்பதாலே இரண்டு நாராயணசரணங்களையே க்ரஹிக்கவேண்டுமென்றிவ்வளவுதானே ஏற்படும். வடம் என்றோ வடாநு என்றோ சொன்னால் ஸங்கியைக்கு வ்யவஸ்தையில்லையாகையாலே வடத்தையும் க்ரஹிக்கலாம். வடம் என்று சிவவநமிருந்தால் வடத்தை க்ரஹிக்கமுடியாதென்று சொல்வது எவ்வளவு அழகோ, அப்படியே இந்த சிவவநாயுபூயொ ஜநவணம் நமிருப்பதென்பதை நன்கு கவனிக்கவும்.

சிவவநமே பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தை நிஷேயிப்பதனால் ஸ்ரீஉரணம் சரணமென்று சொன்னால் கூட நிஷேயம் பூஸ்யமிக்கும். நாராயணஉரணம் என்கிறவிடத்தில்

இருக்கும் சிவவநமென்றால் சுவயவ்யுதிரெகங்களாலே பூதி பதிகத்தாலே ஸ்ரீநாராயணகிரெயமென்றே சொல்லிற்றாயிற்று. இராவிடில் ஸ்ரீநாராயணவரணடி என்றிருந்தால் ஸ்ரீக்கும் உபாயத்வம் விவக்ஷிக்கப்படலாமென்று இவர் சொல்வதாகும். அப்படியும் சிலருக்கு அபிப்ராயமுண்டென்னில் விஸிஷ்ட ஸுலபியபூதியை இன்னும் அறியவில்லையென்றுகிறது. ஆகையாலே இங்கு சிதம்பராலே பிராட்டி உவவஜந மர்கத் தோற்றினபடியால் வரணஸுவம் ஸ்ரீநாரணத்தைச் சொல்லமுடியாதாகையாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லைபென்று சொன்னால் அழகாயிருக்கும். ஆக சிதம்பரக்குச் சொல்ல வேண்டியதை சிவவநத்துக்குச் சொன்னது பொருந்தாது. ஆகையால் ' த்விவசனம் ... தள்ளுகிறது ' என்று ஆச்சான் பிள்ளை சொன்னது இப்போது ஸுவஜதமாய்விட்டதன்றோ ?

ஸ்ரீநாராயணவரணள என்றிராமல் ஸ்ரீநாராயணவ ரணள என்றிருந்தால் கயவ்விசு 'ஸ்ரீஸுவிதநாராயணனு டைய வரணவ்யமுபாயமென்கிறது ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறது ' என்று சொல்வது ஸக்யமாகலாம். இங்கே சிதம்பர இருப்பதாலே இது ஸுவஜதமாகாது. ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீநாராயணவரணள என்கிறவிடத்தில் சிவவ நக்யுத்யம் சொல்வதில்தான் தாத்யமென்னில் அப்போது ' இப்பதத்தில் ' என்பது ஸுவஜதமாகாது. ஸ்ரீநாராயண வரணள என்று இராமல் ஸ்ரீநாராயணவரணாடு என்று இருக்கவேண்டுமென்றன்றோ இவருடைய வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் அப்போது ஸித்திக்கிறது. இதனால் ஸ்ரீநாராய ணவரணள என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைச் சொல்லுகிறவர்களின்மேல் என்ன தூஷணம் சொன்னதா கிறது? இங்கே உயவ்யுக்ரணத்திலே இந்த வீண்விசாரம் எதற் காகச் செய்யவேண்டும் ?

ஆகையால் ஸ்ரீநாராயணவரணள என்கிறவிடத்தில் சிவவநம் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறது என்று சொன்ன ஆச்சான்பிள்ளையின் உட்கருத்தைப் பின்வருமாறு

அங்கீகரிக்கவேணும். இல்லையாகில் அவருடைய வாக்கியம் முற்றிலும் சுலஹ்தமாயும் சுவாயுகமாயும் முடிகிறதென்பதைக் கீழே விவரித்தோம். ஆக அவர் கருத்தாவது— விஸிஷ்டஸூத்ரமான இவ்விடத்தில் விஸெஷணத்திலும் க்ரியாந்வயம் விவக்ஷிதமாய் பிராட்டியும் உபாயமென்னில், அப்போது உரணஸூத்ரத்தில் நாராயணனுக்குப்போல ஸ்ரீக்கும் சுநயம் சொல்லவேண்டும். ஆக இருவருடைய சரணங்களும் சேர்ந்து நாலாகையாலே சிவ உநம் சுலஹ்தமாகிறது. யஜுவி ஸ்ரீயினுடைய ஒரு சரணமும் நாராயணனுடைய ஒரு சரணமும் க்ரஹிக்கப்பட்டு சிவ உநத்தை ஸஹ்தமாக்கப்பார்க்கலாம். ஆனால் அது அவ்வளவு ஸ்வரஸமில்லை. ஆக வஹுவ உநமிராமையாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் நிஷித்தமாகிறது— என்று. இப்படி விஸிஷ்டஸூத்ராரொடையையறியாமல் ஆச்சான்பிள்ளை சொன்னதை நன்று கவனித்து ஸ்ரீஹேஸிகன் இதைத் துஷித்தருளிஞார். சீதாவு வந்த இடத்தில் ஸ்ரீக்கு உரணஸூத்ரானயம் வராதென்பதை ஆச்சான்பிள்ளை நினைத்திருந்தால் 'சிவ உநம் தள்ளுகிறது' என்று சிவ உநவ்யுயொஜநத்தை இப்படி வணிகத்திருக்க மாட்டார்.

இனி ஸ்ரீஹேஸிகன் அருளிச்செய்த காரிகைகளின் அர்த்தத்தை விவரிப்போம்.

உரணாலிதி நிஹேஸுஃ ... ... ஸ்ரீஹவவிரொயதஃ ||
 உரணள என்கிற சிவ உந நிஹேஸுமான் து வகீவெ
 ஸிஷ்டுத்தை அதாவது விசேஷணமாக பிராட்டியைச் சொல்லி அவருக்கு உபாயகவவிவகேஷயைத் தள்ளுகிறதென்று சொன்னவர் சீதர். ஏனெனில் ஸ்ரீஹவவிரொயம் வரும். அதாவது சிவ உநத்திற்கு சிவமே பொருள். பிராட்டி உபாயமன்று என்பது பொருளன்று. ஸ்ரீநாராயணசரணங்கள் நாலும் விவக்ஷிதமாகில் சிவம் சுநயிக்கமாட்டாதாகையாலே நாராயண உரணோத்ருத்தை க்ரஹிக்கவேண்டுமென்று ஸாஸூத்ராவாலி ஹாசு ஸ்ரீஹேஸிகுத்தை வாயிக்கவேணும். அது சுநு

வவனம். ஸூகிவிஜங்களில் ஸூகி பூவம்மென்பது
 ஜோஸாந்யாயலிஜமிறே. இங்கு சீநுஸப்தத்தாலே குறிப்பி
 ம்போது வஹுவநமிருப்பதாலே இது ஆச்சான்பிள்ளை
 ஒருவரைக்குறித்துச் சொன்னதன்று. ஸ்ரீதேசிகன் காலத்தில்
 இந்த விஷயத்தை ஆக்ரஹத்தோடு எடுத்துரைத்துக்கொண்டி
 ருந்த சில ஏகதேசிகளைக் குறித்து என்று நினைக்கவேண்டியிருக்
 கிறது. இங்கு 'சீநுஸிகம் ஸ்ரோசுதழ்' என்று ஓர் பாடமுண்டு.
 அப்போது இப்படி சிலர் சொன்னது யாரோ சீநுர் சொன்
 னதை சுநுவாடிம் செய்தது மாத்ரமத்தனை. அது தான்
 ததாயுமென்கிற கருத்தாலேயன்று என்று ஸ்ரீதேசிகன்
 ஆச்சான்பிள்ளையை நிகழநினைக்காமல் சொல்லுகிறார் என்று
 கொள்ளவேணும்.

நநு, சீதூவானது விஸிஷ்வாவக்ஷணொஹயவாயா
 ரணமாகையாலே இங்கு சிவவநத்தாலேற்பட்ட சிவ்வாசீ
 யுத்தாலே சீதூவை உவக்ஷணவரமாகக்கொள்ளுவாம்
 என்கிற சங்கையைப் பரிஹரித்து, ந்யாயானாமும் சொல்லி,
 கீழ்ச்சொன்னதை உபபாதிக்க இரண்டாம் காரிகை யருளிச்
 செய்கிறார்—

ஸவஸூரஸதஃ ... .. நஹி வாயி துசீஹுதி ।

ஸ்ரீயுக்த ஸ்ரீஸுதேக என்றிப்படி பூயொமமிருந்தால்கூட
 ஸூரஸமாய் முணிக்கப்படுவது வெஸரிஷ்டும். அதற்கு
 விஸெஷ்வாயகமிராதவரையில் உவக்ஷிதகவம் சொல்வது
 சுந்யாயும். அதிலும் இங்கே சீதூவ் இருக்கிறது. 'தடி
 ஸ்யாவஸுவிநு சீதூவ்' என்று தாதூலிகவெஸரிஷ்டும்
 சீதூவூக்கு சூவ்யாயுமென்று தானூகர்கள் சொன்னார்
 கள். இங்கே நித்யொமாயுகமென்பது ஸவஸூவூவூ
 வாயூர்களுக்கும் ஸம்மதம். ஆக இங்கு வெஸரிஷ்டும்
 ஸாவும். அதை விஜாசு வாயிப்பது யுக்தமன்று. மேலும்
 வெஸரிஷ்டும் முதலில் ஜாதமாயிற்று. சிவ்வம் வரணள
 என்கிற சிவவநத்தாலே பின்னால் ஜாதமானது. உவ
 க்ஷரோயிகாரணந்யாயத்தாலே உவஸூஹாரத்தை சுநூவரூ

மாக்கவேண்டுமெனயொழிய உவஸம்ஹாரத்தைக்கொண்டு உவ
 சூரேபுராதமான வெஸரிஷ்டுத்தை விடமுடியாது. மேலும்
 இங்கே சுநந்யாயவிஜமான உவஸம்ஹாரங்கூட இல்லை.
 உரணஸஷ்டத்தாலே இருவருடைய உரணங்களையும் ப்ருஹிக்க
 வேண்டியிருந்தாலும் ப்ருயசூரேபுராதவெஸரிஷ்டுத்தை சிவவ
 நத்திற்காக விடமுடியாதென்று சொன்னோம். வாஸ்தவத்
 தில் ஸ்ரீக்கு விஸெஷ்யமான நாராயணனுடைய உரணங்
 களின் சிக்ஷத்தையே சொல்லுவதால் ஒரு விரோதமுமில்லை.
 பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் சேர்ந்து இரண்டு திருவடி
 கள் என்று சொன்னாலன்றோ விரோதம். நாராயணனுடைய
 உரணங்களிரண்டு. நாராயணன் ஸ்ரீவிஸரிஷ்டன் என்று சொன்
 னால் என்ன விரோதம்? ஆக சிக்ஷமானது வெஸரிஷ்டுத்
 தை வாயிக்காது.

நநு, உரணஸஷ்டத்தில் ஸ்ரீக்கு சுநயம் ஸம்மதம்
 இல்லையானால் வெஸரிஷ்டுப்யுமென்று ஸபியிப்பது எதற்
 காக? இப்படி சிதம்பாலே வெஸரிஷ்டும் ப்ருதமென்
 பதை நாமும் அங்கீகரிக்கிறோம். ஆனாலும் நாராயணனை
 ஸாரணமாக வரிக்கும் காலத்திலும் பிராட்டியோடு அவ
 னுக்கு யோகமுண்டென்றிப்படி தாதூலிகஸம்ஹாராவ
 மான வெஸரிஷ்டுமும் இங்கு உண்டென்றிவ்வளவேயொ
 ழிய அவளுக்கும் அவனுக்குப்போல் ஸாரணவரணகிரியா
 ஸம்ஹாரம் கிடையாது. அப்படியாகில் உரணஸம்ஹாரம்
 ஸ்ரீக்குச் சொல்லவேண்டும். ஆக விஸெஷ்யுரணசிக்ஷத்
 தையே இது சொல்லுகிறதென்பது சுநுவபவம். வனவனு
 ஸ்ரீநாராயணவரணாநு என்று வஹுவநாதமாயிருக்க
 வேணும் என்கிற சூக்ஷ்வத்தை முன்றாவது காரிகையால்
 பரிஹரிக்கிறார் --

உரணாநிதி — — வதிபூயாந்யுதொநயாக் ||

தாதூலிகவெஸரிஷ்டும் எப்படி ஸஷ்டத்திற்கு ஸாரஸவிஜ
 மான சுயுமோ அப்படியே அந்த வெஸரிஷ்டும் தோன்று
 மிடத்தில் விஸெஷணத்திலும் கிரியாவிஸேஷியாஹுத

வடியுலம்புலம்பும் வாசுதேவரஸவலிபம். இதற்கு விஸேஷ வாயுகமிராதபோது இதை அழிக்கலாகாது. இதற்காகவே கீழே விஸேஷ ரூபவாயுத்தை நாம் ஸ்ரீவித்தது. ஆக ஸாரணவரணவிஷயகம் பிராட்டிக்குமுண்டு. ஆனால் உரணாநு என்று இருக்கமீவண்டுமென்பது ஸரியன்று. “மு ரொஸுதாரஸு நிவீயுவாடிள்” என்றிப்படி ரவயுவஸாடி ச்லோகங்களையும், ஸாராதொ ராஜா வடிதி என்பது முதலிய ஸாராநு வாக்யங்களையும் பார்த்துக்கூட இதற்கு ஸாராயாநம் அறியலாம். விஸேஷ விஸேஷண சொல்லுமிடத்தில் விஸேஷணத்திலும் ஸவயுவாக்யாபுலம்புலம்பும் தாதயுவிஷயமே. ஆனாலும் அந்த விஸேஷணத்திற்கு ஸாராதொண வாக்யாபுலத்தில் ஸம்பாஸமில்லையாகையால் அப்படி ஸாராதொண சுமயிக்கிற விஸேஷத்திற்கு சுமாமுணமாகத் தான் விஸேஷவநாடிகளை பூயொமிக்கவேணும். ஆகையால் ஸ்ரீஉரணத்தையும் ஸாரணமாகப் பற்றுவது தீநதாதயு விஷயந்தான். ஆனாலும் உரணா என்பதே பூயொமித்தது ஸ்ரீக்கு ஸாராதொணாநயமில்லாததாலே. “வதிபூயா யாநுதொநயாசு” வதிக்கு தன்னைக்குறித்த பூயாநுத்தை வைத்துக்கொண்டு, அதாவது யதிபூயாராதொண பிராட்டிக்கு வாக்யாபுலம்புலம்புமிருப்பதாலே. இங்கே “வதிபூ யாநுதொநயாசு” என்பதற்கு, உரணஸவாயுமானது பிராட்டிக்கு விஸேஷமாயிராமல் பதிக்கு விஸேஷமாய் இருந்து சுமயித்திருப்பதாலே; அதாவது பிராட்டிக்கும் உரணஸம்பாஸம் தாதயுவிஷயமானாலும் பதியைக்குறித்து பூயாநமாக உரணம் ஸாரணமாகத் தோற்றுகிறபடியாலே என்று அர்த்தமும் கொள்வர். சுததஸாதயும் ஸக ரூபமே. தயாஉ விஸேஷாநுஸாரொண உரணஸவத் தில் திவவநமே யுகம். ஆகையால் இருவரும் உபாய மாயிருந்தாலும் விஸேஷஸுயுத்ததியை அனுஸரித்து இங்கு திவவநமே வரவேண்டியிருப்பதால் இந்த திவவநம் ‘ஸதிதீயமுபாய’ மென்கிற ஸம்பூதாயத்தைத் தள்ளமுடி

யாது. இவ்வளவால் ஸ்ரீநாராயணவரணாநு என்று சூவா
 டிநமே ஆச்சான் பிள்ளைக்கு சுலிதமென்பது அவருடைய
 பூயிவாக்யத்தாலேயே ஸுஷுமென்பதும் அதை ஸ்ரீ தேசி
 கன் கண்டித்தது யுக்ஷமென்பதும் ஸித்தித்தன.

இனி ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீ நாராயணவரணாநு
 என்று ஆபாதனமே சுலிதமென்று சொன்னதை விமர்சிப்
 போம். மந்திரத்தில் ஸுதமான்படியேயிருந்தால் ஸ்ரீக்கு
 உபாயத்வம் ஸித்திக்காதென்று அபிப்ராயமா? அல்லது நிச்
 சயம் செய்யமுடியாதென்று? விஸிஷ்ட ஸுயங்களில் விஸெ
 ஷணத்தில் வாக்யாபுஸுஸ்வஸம் ஸ்வரஸமாகையாலே ஸித்
 திக்காதென்று சொல்வதற்கில்லை. இந்த சூக்ஷ்பகரே, அப்படி
 வாக்யாபுஸுஸ்வஸம் தோற்றுவது நியதமில்லை, ஆகையால்
 ஸபரிவாரஸாவஹளிவிஹாஸந சியிஷ்டி, ஸவஸூ
 டேவதீ: வவதீத்யாஹி ஸுயங்களைப்போலிருக்கட்டுமெயென்
 கிறார். அங்கு வரிவாரத்திற்கு விஹாஸநத்தில் வீற்
 றிருப்பதும் வஸூத்திற்கு வாகாநுகுக்ஷுதியும் பூரண
 வாயிதமாகையாலே கூடுவதில்லை. இங்கே இப்படி வாயக
 மொன்றுமில்லையென்று அதற்குமேல் கேள்வி. இதற்கு என்ன
 ஸமாதானம்? ஏதோ காரணமிருக்கட்டும்; விஸெஷணத்திற்கு
 சூயாஸுஸ்வஸம் நியதமென்கிற வாடிம் போய்விட்டதே
 என்று சொல்வது இதற்கு ஸமாதானமாகுமா? வாயகபூ
 ரணமிராதவிடத்தில் ஸவஸூ விஸெஷணத்திற்கு வாக்யா
 புஸுஸ்வஸம் நியதமென்கிற வாதத்திற்கு என்ன தூஷணம்
 இப்போது ஏற்பட்டது?

ஜநாஜ்யுகாரணத்தில் விஸெஷணவெடிமிருக்கும்போது
 விஸெஷ்யவெடிம் கொள்ளவேணுமென்று வடுவடுவகூத்தில்
 வகவிஸெஷ்யத்திலே சுநக விஸெஷணஸுஸ்வஸம் ஸவ
 ஷாரஸ்யஸிஷம்; அதை வாயிக்கலாகாது என்று ஸ்ரீஹாஷ்ய
 காரர் ஆருளிச்செய்தார். அதன்மேல் வடுவடுவகூ
 'வெணா சூணம் வடுணபூஸ்யஜோ மளம்' என்கிறவிடத்தில்
 விஸெஷ்ய வெடிமில்லையாவென்று கேட்டான். விநாயகம்

விஷயத்தில் அப்படியிருந்தாலும் இங்கு அப்படியில்லையென்று உத்தரமருளிச்செய்தார். ஆனாலும் ப்ரூதமான அநேக விஸெஷணத்திற்கு வனகவிஸெஷ்ய ஸாவஸந்தான் என்கிற வாதம் போய்விட்டதே என்று அவன் திரும்பக் கேட்டால் எப்படியோ, அப்படியே ப்ரூக்யதவாடிமுமிருப்பது. சவிரொய்யநெக விஸெஷணவ்யுத்திலன்றே ஸஷ்ஷாரஸ்ய விஜம் அந்த நியமம். அப்படி சவாயிதக்யிபாஸவ்வாஸமான விஸெஷணத்தில் க்யிபாஹயம் ஸாரஸ்ய விஜமென்பது இங்கே நியமம்.

ப்ரூக்யாரணங்களாலே பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் ஸித்திக்கிறது என்கிற வாதம் தூர இருக்கட்டும் என்று அந்த ப்ரூக்யாணவிவாரத்தில் ஷ்ஷாஸீந்யுத்தை வஹித்து, அயத்தை மாத்திரம்கொண்டு ஸ்ரீக்கு உபாயகம் சொல்லமுடியாதென்று ஆக்ஷேபம் செய்ய, அதன்மேல் வெஸிஷ்ய வாவகசிதவஃ ஸஷ்மிருப்பதாலே உபாயத்வம் அயத்திலும் ஸ்வரஸமாகப் பிராட்டிக்கு ஏற்படுகிறதென்று ஸமாதானம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இனி உவக்ஷணமாகச்சொன்னால் யுக்தமென்று காரணமில்லாமல் நியமித்துக்கொள்வது அயுக்தம். ஸ்ரீக்கு உபாயகம் ஸாயகப்ரூக்யாண விவாரத்தில் இறங்கவில்லை. சுநகை ப்ரூக்யாணங்களிருக்கின்றன. ஸ்வாக்யஸாரஸ்யோத்ரவரிஸீநககாமத்தில் வாயகப்ரூக்யாண ப்ரூக்யநமும் சுநாவஸ்யகம். அப்படி வாயகப்ரூக்யாணமும் குறிப்பிடவுமில்லை. சுக்ஷீதமான வாயகப்ரூக்யாணமும் வாஸ்தவத்தில் இல்லை. வாக்யஸாரஸ்யமோ உவக்ஷணவக்ஷத்திற்கு விவரீதமென்று சொல்லியாயிற்று. ஆகையால் இப்படி கிரீடூமமாக நியமிக்கும் செய்து கொள்வது சுயக்ஷமே. ஆகஸித்ரூத்திலுள்ளபடியிருந்தாலும் ஸ்ரீக்கு உபாயகம் ஸஷ்ஷமாகையாலே அதற்காக ஸ்ரீநாராயணவாரணாஹு என்று மாற்றவேண்டியதில்லை.

ஸ்ரீநாராயணவாரணாஹு என்றிருந்தால் ஸஷ்ஷமாகத் தெரியுமென்னில், தடஸ்யுராய் ஸாஸ்யுய்யுவிவாரம் செய்கிற வனுக்கு விஸெஷணமாகச் சொன்னாலும் ஸஷ்ஷந்தான்

சூழ்ஹியாயிருந்து பார்க்கிறவனுக்கு ஸ்ரீ நாராயண உரணாநு
என்றிருந்தாலும் ஸுஸுஷ்டிமில்லை. வஹுவஹம் வாஸா
யிகரண ந்யாயத்தாலே சுந்யூயாவிஜமென்று இவருக்குத்
தெரியும். 'சுகநீணி ரெ ப்ரஹ்மநீயாநி, வாஜா ரெஸுஹு
ராராஃ' என்று சிஹாஹாஷ்யகாரர் வஹுஹம் வராதவிடத்
திலும் வஹுவஹம் ப்ரஹ்மநீயாநிக்குறார். ஆக ஸ்ரீஸஹித
நாராயணனுடைய திருவடி மாத்திரமும் அதற்கு அர்த்த
மாகலாம். இல்லாவிட்டால் சுந்யூயாவாயகவஸவ்யுஸகிக்ஷாடி
விரொயம் வருமென்று இவருக்குச் சொல்லத்தெரியாதா ?
ஸுவெபுஸூரன் ஸஹஸ்யாக்ஷஸஹஸ்யவாக்ஷ ஆகையாலே அவ
னுக்கு வஹுஹுரணங்களுக்கும் குறையில்லை. ஆகவே ஸ்ரீநா
ராயண உரணாநு என்பதும் சுஸுஷ்டிமே. ஸாரஸ்ய வாரி
ஸீஹம் பண்ணும் பக்ஷத்தில் சிஹத்திலிருப்பதே அமையும்.
வாராசீஸ்யும் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஸ்ரீ நாராயண உரணாநு
என்று சொன்னால்கூட இருவருக்கும் உவாயத்வம் சிஹாதமா
கும். ஆஹஸமாஸத்தில் ஹாவமிருப்பதாலும் "ஸுநாஜீநாஹ
சிக்ஷாவிஸிஷ்டாஜாதிஃ என்கிற ப்ரஹ்மணத்தாலும் அப்படிச்
சொல்வதில் வாயகமில்லையன்றோ ?

மேலும் சிஹுஷிஷெப்யம் இங்கே மிகவும் சுவஸ்யகம்.
இதை " ஸாவராயர்க்கணியிடாதே நினைத்தபோதே சூத்ர
யிக்கைக்குறுப்பாம் " என்று இதன் பலத்தை ஸ்ரீதேசிகன்
அருளிச்செய்தார். "ஈசுவரஸ்வாதந்தர்யத்தையும் வெதநனு
டைய அபராதத்தையும் கண்டு அகலமாட்டாள். வெதந
னுக்கு இவை இரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டாம்.
இத்தால் சூத்ரயிக்கைக்கு ஹுஹியே வேண்டிவது, காலம்
பார்க்கவேண்டாவென்கிறது" என்பது பிள்ளைலோகாசார்யரின்
ஸூக்தி.

ஆகையால் ஸ்ரீ நாராயண உரணாநு என்று சொல்லு
வதைவிட ஸ்ரீசிஹாநாராயண உரணாநு என்றிருக்கிறபடியானால்
அதில் கிடைக்குமர்த்தத்தோடு சுயிகாய்யமும் கிடைக்கிற

தென்றிப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றி பிராட்டிக்கு வகிவ்யா யானெநுநாங்கம் சுவஸூகமென்று 'வகிவ்யாயானெநுநாங்கம்' என்கிற வாடித்திலே அருளிச்செய்தார்.

இப்படி வாசுலூரஸூத்தாலே வெஸிஷ்யவயத் தாலே சூயாஸம்வாயம் விசேஷணத்துக்கு ஏற்பட்டாலும் விசேஷணமாக சுவயித்தபடியாலே சுவாயாந்யமும் வேண்டாமா? ஸஹயஸ்கேதவ்யானெ என்று சுவாயாந்யம் சொல்லப்பட்டதே என்னில், அங்கே சுவாயாந்யம் ஸவ தவாகாசு சூயாந்யமாத் திரத்தாலேயே தவிர வேறுவிதமான வெஷ்யத்தைக்கொண்டு இல்லையென்று வெயாகாரணரே விசதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் உவாயகத்தில் தாரத்யேவஸகியில்லை. சுவஸூகஸாஸக்யவயஸ்கமாக வதீக்கு சுவாயாந்யமும் உண்டு.

இதற்குமேல், இப்படி இருவருமுபாயமென்பதற்கு ராகெகம் ஸரணம் வஜி என்கிற வாககாநிஷெஸம் வாயகமாகாதேவென்ன, மேல் நான்காவது காரிகையை யருளிச்செய்தார்—

ந ஸ த்ராஜிஸவதீகெ — டிஸிபுதம் மூரூ ஸாஹஸ்யு ||
சுசிதீயஸூதாடி என்றால் 'வதீகூட அவனுக்கில்லையென்று அர்த்தம் கொள்ளவேணும். இல்லாவிட்டால் ஸசிதீயஸுவான்' என்று ஸஹஸா சொல்வதுண்டா? இல்லை. ஏன்? அவள் வராதெனூயாயிருப்பதாலே, அப்படியே இங்கும் பிராட்டிக்கு ஹவதாரதனூமும் வெகரஸ்யமுமுண்டாகையாலே ததூயஸூதாஸூயஸாயானாமில்லாமையாலே வாகமென்று சொல்வதுக்கும் ஸூக்கு உவாயகம் சொன்னதுக்கும் விரோதமில்லையாகையாலே இங்கும் இந்த ஸாஹஸவநமுசிதமன்று. பிராட்டியோடு இவன் உபாயமென்பதைக்கொண்டு சுஸுநதெ ஸசிதீயமுபாயமென்றிப்படி தூஷணமாகச் சொல்வது தகாது. ஆகையால் வராஸிபுக்

காமல் ஸாஹஸமென்று சொன்னதால் ஶஹாஸாஹஸமே டிஸி-தமாயிற்று என்பது இதற்கு தாதயும்.

இப்படி விஸெஷித்துக்குப்போல விஸெஷணத்துக்கும் உரணாங்கயத்தை ஆச்சான்பிள்ளை நினைக்காமலிருந்தால் சிவ உந பூயொஜநம் அவர் சொன்னது பொருந்தாதென்று ஸ்ரீஷிஸிகன் யயாவத்தாக டிஷித்திருப்பதாலேயே ததக்ஷீவகாரர் அவ்வோவிடங்களில் விஸெஷித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் இந்த சிவஉந விஷயத்தைத் தாம் கொஞ்சமும் தொடாமல் ஒதுங்கிவிட்டார். தாதயுடீவிகாகாரரோ விடவும் தோன்றாமல் விசதமாகச் சொல்லவும் சுஸகராய் பிராட்டி பூஸ்தாவம் பண்ணாமல் ஆயுட்கமாக சில வாக்யங்களை பூயொயித்து தின்றார். இப்படி ஆச்சான்பிள்ளை வாக்யம் சுநுவவஹாயுமாயிருந்தால் பிள்ளை லோகாசார்யர், மணவாளமாமுனிகள் இவர்கள் ஸூக்திகளும் இப்படியே போய் விடுமே என்று யோசிக்கலாம். அதற்கு நாம் என் செய்வது? ஆனாலும் அவற்றிற்கு அர்த்தம் வேறு சொல்லவும் ஸாத்யமாகும். அப்படி அவற்றிற்கு சுலிபூயம் ஸாஸூராவிராஜமாகச் சொல்லி முடிக்கவேண்டிய பொறுப்பும் நமக்கில்லை. ஆயினும் இப்போது ஸாத்தியமாய்த்தோன்றினபடி சொல்லுகிறோம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர், “இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது” என்று அருளிச்செய்தார். உபாயபூர்த்தியை எப்படிச் சொல்வது என்று பார்க்கவேணும். ஸ்ரீதேசிகன் உரணள என்கிறவிடத்தில் ‘தடுவ ஸாரணம் மஹ’ கழல்கள் அவையே சரணாக, நாகணைமிசைநம் பிரான் சரணேசரண்” உத்யூதிகளின்படியே சுவயாரணம் விவக்ஷிதமென்றருளிச்செய்திருக்கிறார். இத்தால் இங்கு ஶநுத்தில் உபாயமாய் விவக்ஷிக்கப்பட்ட ஶிவ்யுடவதிகள் தவிர வேறு உபாயமில்லையென்றும் ஶஹாயானாரொநாரொக்ஷிமும் ஶிஷிக்கிறது. அதுபோல் உவாயவகுதியையும்

என்பதற்கு சுவயாரணாயுவுண்குநத்திலே தாத்தாயம் கொள்ளலாம். இதை தாதுயுஜீவிகை என்கிற வ்யூவ்யூ நத்தில் காண்க. சுயவா, ஒரு திருவடியை ஸரணமாகப் பிடித்தால் மற்றொரு திருவடியைக்கொண்டு மீறிப்போக வ்யுயதம் செய்யலாம். இரண்டையும் பிடித்தபோது சுநதி கூரணீயமாய் பிடித்தவனை விட்டு அகலமுடியாதென்று உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறதென்கிறபடி. சுயவா 'இத்தால்' என்பதற்கு சிவவநானாஸுஷத்தாலென்று அர்த்தம். அதில் சிவவநானா தாதுயுத்தை 'சேர்த்தியழகையும்' என்று சொல்லி வரணஸுஷ்யுயொஜநத்தை 'உபாயபூர்த்தியையும்' என்று சொல்லுகிறார். முதலில் வ்யூகிவஜிசுத்திற்கு சுயுமும் சொல்லிப் பின்பன்றோ வவநத்திற்கு சுயுமும் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்கலாம். மேல் 'பிராட்டியை' யென்று ஆரம்பித்து 'திருமேனியை நினைக்கிறது' என்கிறவரையில் வரணஸுஷத்தை விவரிக்கப்போகிறபடியாலே இதற்கு ஸரீ யாநம் எல்லோரும் சொல்லவேண்டும். ஆகையால் ஸூகிஷி சுடாஹந்யூயெந முதலில் வவநத்தின் மஹத்தைச் சொல்லுகிறார் என்று கொள்ளவேணும். எப்படி உபாயபூர்த்தி என்பதை விவரிப்பதற்காக மேல்ஸூகிஷி—'பிராட்டியும் அவளும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது. திண் கழலாயிருக்கும்' என்று. ஆக அவ்விருவரைக் காட்டிலும் சரணமே வூகிஷிணூவாயமென்று சொல்லியாயிற்று. சுயவா கீழ்ச் சொன்னது சிவவநதாதுயுமுமாகலாம். அதை விவரிப்பது மணவாளமாமுனிகளின் ஸூகிஷி "சிவவநமிரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயானா நிரவெகூமான உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறதென்கை' என்று. இதற்கு தாதுயுமாவது— இங்கு நாராயணனை உபாயமாகப் பற்றாமல் அவன் வரணத்தைப்பற்றுவது உசிதமன்று. முக்யோபாயத்வம் வரணத்திற்கோ அல்லது நாராயணனுக்கோ. ஆகையால் சேஷிபக்கல் சேஷன் இழியுந்துறையான படியாலே வரணத்தையும் உபாயமாகச் சொன்னாலும் முக்

யோபாயமான அவனை விடாமல் நாராயணவடித்திற்கும்
 உரணவடித்திற்கும் அஃசுவரோஸம் சொல்லுவதே யுக்த
 மென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்க, 'இத்தால் உபாயபூர்த்
 தியை' என்றருளிச்செய்தது. உரணங்களிற் றண்டாகையாலே
 அஃசும் விவக்ஷிதமாகில் நாராயணஉரணாநு என்று ஸ்வர
 ஸமாய் வஹுவநம் வேண்டும். இங்கு சிவநமிருப்ப
 தாலே சேர்த்தியழகைச் சொல்ல உரணஅகும் விவக்ஷித
 மாகையாலே உதரநிரவெக்ஷமாக உரணத்திற்கே உவா
 யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. உதரநிரவெக்ஷமாவது நா
 ராயணநிரவெக்ஷம், அதாவது அவன் விடிலும் திருவடி
 கள் விடாதிருப்பது — என்பது.

வஸ்துதத்வத்தில் நாராயணன் முக்யாபாயமானாலும்
 உரணங்களுக்கொரு உவாயக்யாகிஸ்யவர்ணத்திலே நோக்கு.
 இது ஒரு விதமான ரவிகொகி. ஸ்ரீஹாராயணனுக்கும்
 ஸஹாபுரபமிராமல் சித்தாலம்பகத்வம் வருகிறதில்லை. அதி
 லும் சுவயவானுரங்களிற்காட்டில் உரணத்திற்கே ஆலம்பக
 ஸௌகர்யமும் க்யுவொதஹக்யாழிகளும். இதனால் உஹ
 விதகாரணுய அவன் உபாயமாகிறுக்கையாலே உர
 ணங்களை ஶுஷுமாக உபாயமென்றது என்பதே வரஶ
 தாத்யம். இப்படியொருவிதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடிய
 தாயிருக்க விருத்தார்த்தங்களை வர்ணிப்பது உசிதமில்லை.

மேலும், பிராட்டிக்கும் விஸுஷணக்யமும் உவாயக்ய
 முமே வஹுவாயுர்களுக்கு சலிதம். எப்படியென்
 னில்— அடியில் 'அயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பே
 மென்கிறது' என்று சொல்லியிருப்பதால் பிராட்டிக்கு உபா
 யத்வம் உண்டென்பது லிஷ்ட. இங்கு மணவாளமாமுனி
 களின் வ்யாக்யானம்— 'ஈசுவரனுடைய ஹக்ஷீவிஸிஷுவெஷத்
 திலே நோக்கான அயத்தில் விஸுஷணஹுதையான பெரிய

பிராட்டியாலே வாராஷாயுடாவமென்கிறதென்கை' என்று. இங்கு 'உக்ஷீவிஸிஷ்ட'— 'வியெஷணவாபிதையான' என்கிற பதங்களைக் கவனிக்கவேணும். இப்படி ஸூகியிருக்க அதற்கு விருத்தமாக வியெஷணகூமில்லையென்பது சுவாஹ்யாயிகமாம். உரணள என்கிற சிவவநோகுத்தைக் கொண்டு பிராட்டிக்கு வியெஷணகூமில்லையென்றால் உரணாதிரிசூாவயவங்களுக்கும் உவாயகூம் தள்ளப்படுவதால் 'இத்தால்— திருமேனியை நினைக்கிறது' என்று விழுமொ வக்ஷணகூம் சொன்னது விரோதிக்கும் துஷ்யாயத் தாலே நாராயணவடிவக்ஷிதமான குணங்களுக்கும் நாராயணனுக்குங்கூட விசேஷணத்வம் விலிக்காது. இங்கு சுவயவானாதத்திற்காட்டில் உரணங்களுக்கிருக்கும் ஏற்றத்தை ஸூகியிப்பிக்க உரணள என்று நிஷ்யூசித்தாலும் அது லிஷ்யுஷணவியுமொவக்ஷணமாய் தசிஸிஷ்ட நாராயணன் உவாயமென்பதில் வாக்யதாதயுமாகையாலும், கெவவரணம் உபாயமாகமாட்டாதாகையாலும் நாராயணன் ஸூஹ்யுக்ஷிரன்; அவனுடைய குணங்களும் உவாயகூவாயுக்ஷங்களாகையாலே ஸூஹ்யுங்களென்னில்; அப்போது அவை விசேஷணங்களென்றே ஸித்தித்தது. ஆக உரணாவிதி சிவவநம் வாயகூமில்லையென்று முடிந்தது. அப்போது பிராட்டியும் விசேஷணமாகக் குறையில்லை. ஸூஷ்யூரஸ்யுமுமிருக்கிறது. குணங்களுக்கு விசேஷணத்வமங்கீகரிக்கப்படாமல் போனாலும் பிராட்டிக்கு விசேஷணத்வம் சுவஸ்யூக்ஷீகாயும். குணங்களுக்கு வியெஷணகூம் சிவக்ஷிதமாகில் நாராயணவடிம் யிஷ்யூவாயநத்திற்காக வந்ததென்று நிர்வஹிக்கலாம். அதற்கு விசேஷணமாய் அதிகமாயிருக்கும் ஸூக்ஷிவடித்திற்கு வேறு ஸூயொஜநமில்லை. இப்படி ஸூரஸ்யுத்தைக்கருதியே 'பெரிய பிராட்டியாராலேபெறென்கிறதெ'ன்று சொன்னார். ஸூரணஸ்யு என்கிற வடித்தில் 'சொன்ன உபாயத்வத்திற்கும் பிராட்டிக்கும் ஸூஷ்யூமில்லையாகில் பிராட்டியாலே பெறென்பது எப்படி?

ஆனால் இந்த உபாயத்வம் ஹமவானோடு துய்யமா? வாசியுண்டா என்று விசாரித்தால் ஓகாசாயுர் முதலானோருக்கு வாசியுண்டென்றே கூலியாயம். இதைத்தான் 'பெரிய பிராட்டியாராலே பேருகையாவது இவள் வாராஷகாரமானால்லது ஈசுவரன் கார்யம் செய்யான் என்கை' என்று விவரித்தார். ஆக இவளுடைய ஸஹியியில் அவனைப் பற்றினால் ததூதத்திலும் தன்னுடைய ஸௌந்யபுவேஷித ஸூவாசிகளாலே அவனை வஸீகரித்து கூவொதூஹநம் செய்வள். ஆக பிராட்டியும் குணங்களும் ஐவ்யஜீஹவிமுஹமும் ஹமவானும் எல்லாம் உபாயமே. ஒவ்வொன்றின் உபாயகமும் ஒவ்வொரு விதமாயிருக்கும். ஹவஸீகாராக்ஷா ஸங்குபாபுரயகூராவமான உபாயகம் பகவானோருவனுக்கே என்றிவ்வளவே வனகஜேஸிவாவூசாயுலியாயம். ஸ்ரீஹதூஸூகாஷாஷ்யத்தில் "வரிவகுணபாநஹவபூசாந ஸங்குப ஸஹமவதஸஸெவவா ஸவதீகஸ்யவெதி யயா பூசாணஹவதூ" என்று விவாதவிஷயமான கூஸம் இன்னதென்பதை ஸ்பஷ்டமாயருளிச்செய்தார். ஆகையால் விசேஷணத்வம் ஸவஸூஸூதமே. ஆகையாலேயே ததகூஜீவகாரரும் "நநஹ ஸ்ரீஹவஸ்யநாராயணவிஸேஷணகூபந உபாயவிஸேஷணஹதமுணவிமுஹாஜிவகூஹகூசூ" என்றாரம்பித்து கடைசியில் 'கதஃ ஹகூஜீமுணவிமுஹவிஸிஷ்யவெவாயகூப யயாவிமுஹஸூஹாபுரயகூவா வாகூ, தயாஹஸ்யாஹவி வாராஷகாரகாயேபாவயொமஹதி நிஷஷஃ' என்று விசேஷணத்வத்தையே இசைந்தார். தாத் பர்யஜீவிகையிலும் 'கஸூவா ஸாரணஸவாநயஸிஸ்யாவி' என்று தொடங்கி "கதொவிஸேஷ்யாரகூஹவாயகூஹ வாராஷகாரஹவெவெவொஷ்யதெ" என்று சொல்லப்பட்டது. வெதநன் சூபுரயிக்கும்போது இவள் ஸஹியியாலே

காரணஞ் சாஷ்டாவநம் செய்கிறாணின் றிவ்வளவு சொன்னதி
 லிருந்தே அவன் ரக்ஷணவ்யாவாரத்தில் இவள் சுநுதி
 செய்வதும் சுயபுலிபமாகிறது. தாத்தாய்விக்கையிலும்
 “ பூலாகரொரவி மயவொக்யுக்வம் வத்யாஃவீகுவபுஹிஃ
 கடியபுவ்யாவாரொநுநுக்வாஹுக்வத்யுக்வ வீக்யுதெ ”
 என்று பிராட்டி சுநுதி பண்ணுவதை இசைந்திருப்ப
 தாகத் தெரிகிறது. இவளை உபாயமென்னது இப்படி சுநு
 தி செய்வது மாத்திரத்தாலே என்று சிலர். வாக்ஷாசு
 பாமாதிகளைச் செய்யமுடியாத மையத்தில் வவநவயத்தாலே
 சுநுதிதிரும் போதுமானாலும், ஸக்யமானபோது வு
 ருஷனுக்குப்போல யாமாஷ்டுநுஷாநமேயுண்டு. ஆனாலும்
 வஹாயிகாரமாகையாலே சிலது இவளுக்கிராமல் போகி
 றது. ஆகையால் பிராட்டிக்கு சுஸகிக்குக் காரணம் யாதொன்
 றுமில்லையாகையாலும் பகவானைப்போல வீகாரஸங்குஷ்ட
 களுக்குத் தடை சொல்ல யாதொரு பூரிணமுமில்லையாகை
 யாலும் சுஸங்கொயெந இவளுக்கும் துயெவாயக்யமுண்
 டென்பது மற்றொரு வகை. ஸ்ரீஷெஸிகனும் வவபுபு
 வபூலாயபுஸந்திமான விஸெஷணக்யத்தை உரணள என்
 கிற திவவநத்தைக்கொண்டு தள்ளுகிறவர்களுடைய வகைத்
 தை நிராஸம் செய்து, ஸரணஸவாபுஸொயநமும் செய்து
 விட்டால் பிறகு யபூபூரிணம் உவாயக்யம் எவ்வளவு தூரம்
 போய் நிற்குமென்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாமென்று
 அப்பகைத்தை விரிவாக நிராகரித்தருளினார். ஸ்ரீக்கு உவா
 யக்யஸாயக்யபூரிணங்களையும் உவாயக்யபூகாரத்தையும்
 பூஸகியில்லையாகையாலே விசேஷமாக விசாரிக்காமல் இத்
 துடன் இப்போது நிற்கிறோம்.

இவ்வளவால் ஆச்சான்பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கு ஸ்ரீஷெ
 ஸிகன் கருதிய அர்த்தமே சரியானதென்றும், அதற்கு

அருளிச்செய்த ஐயுஷணமும் யுக்தமென்பதும் ஆச்சான்
பிள்ளை சொல்லியிருப்பது ஸ்வபுவாயுயாயுஸ்யுடையத்
திற்கும் விருஹமாகையாலே ஸ்வபுநாடாரணியமென்பதும்
நிரூபிதமாயிற்று.

ஹஸ்யா நதொஹி ஹமவஜ்யகிராஜஜெஹிதி
ஜெஹிஜிஜி ஜெஹவஸஜுண ரதவிஸ்யு |

ஸாஜெஹி தஸஜஸஜயுவிவெகவிதா
ஸ்ரீரஜஜெஹிணஜெஹிபுவராஹியாநாடி ||

தகபுணபுவ, வணிதரத,
உத்தமார். தி. வீரநாவவாவாயு,
சுரோமணி.

ஸ்ரீ வஜாவகீஸஜெஹி த ஸ்ரீ நிவாஸவரஜெஹிண நஜெஹி ||

ஸ்ரீ வஜாவகீஸஜெஹி த ஸ்ரீ நிவாஸவரஜெஹிண நஜெஹி ||

ஸ்ரீ வஜாவகீஸஜெஹி த ஸ்ரீ நிவாஸவரஜெஹிண நஜெஹி ||

ஸ்ரீ வஜாவகீஸஜெஹி த ஸ்ரீ நிவாஸவரஜெஹிண நஜெஹி ||

